

saadan Løn, men Lønnen var sandelig saa beskednen, som den kunde være, og i Erkjendelsen heraf blev den forøget 50 pCt. noget hen i Tiden, saavidt jeg mindes 1858 eller 59, og derved blev man staaende. Naar man ser den Lønning, disse Folk have, og veier det Arbejde, de præstere, vil man vistnok gribes af Tanken: „Det er i Grunden Hjertelaget, som driver dem frem, det kan umuligt være Lønnen!“ Den ringe Løn er en Svaghed i Redningsvæsenet, en Svaghed, som gjør, at vore Folk ikke kunne leve sig ind i deres Virksomhed som Redningsmandskab i den Grad, som de skulde og burde, for at møde ved alle Leiligheder som øvede Folk. Altsaa saavel med Hensyn til Materiellet som til Personellet er det forskjellige Svagheder. Og hvad Personellet angaar, er der endvidere en Svaghed, som vistnok fortjener at berøres. Jeg kjender ikke dette af personlig Erfaring; men, efter hvad der er meddelt mig, kan Tilsynet ikke øves i det Omfang, som det burde øves, idet Udstrækningen af det Landomraade, paa hvilket Stationerne ere fordelte, er for stort til, at disse kunne tilses, af en enkelt Bestyrer. Han kan ikke ofre den Tid og Opmærksomhed paa Tilsynet, som Sagen i og for sig kræver. Atter deri ligger der, som sagt, en Svaghed. Naar man nu spørger, om Regjeringen aldeles ikke har haat Die for disse Svagheder, saa ligger Svaret idetmindste for Diebliffet i det modtagne Forslag til Finantslov for det kommende Aar. Der er netop indsat en Post, stillet en Begjæring, hvorved Budgettet, der efter den sidste Indberetning fra Indenrigsministeriet — den for 1881 — androg c. 52,000 Kr., saavidt jeg mindes, nu kommer op til nogle og firfjendstyve Tusinde, og denne store Merudgift er begrundet dels i en Fornyelse af Materiellet — som jeg forøvrigt aabent tilstaar, at jeg finder altfor beskednen — dels i en Forbedring af de Rakethuse, hvor Raketterne til Redningsapparaterne opbevares, for at disse Raketter ikke, hvad hyppig sker, skulle udsættes for at fordærves, og dels til 50 pCt. Forøgelse af Godtgjørelsen for Dagarbejde og Løn til Baadebesætningerne og Opsynsmændene. Man vil maaste sige: „atter 50 pCt.“ Men for at gjøre de Herrer det klart, hvor beskednen Fordringen er, vil jeg kun nævne, at selv om disse 50 pCt. blive tilstaaede, ville Redningsstationerne hertilands kun koste $\frac{1}{6}$ af, hvad de koste f. Ex. i Amerika. I Amerika have Redningsstationerne en vis Lighed med Brandstationerne hertilands, og dissees Særkende er det jo, at Mandstabet altid er ved Sprøiten, og Sprøiten altid er lige klar til at løse affsted. Saavidt kunne vi ikke drive det, vi maa nøies med at følge den gamle Methode med at tromme Folkene sammen, naar Faren foreligger, og naar

man bruger denne Fremgangsmaade, faar man ogsaa lavere Udgifter; men at vi ikke komme til mere end $\frac{1}{6}$ af, hvad de amerikanske Stationer koste, viser dog, at vi ere overordentlig sparsommelige herhjemme. Det er altsaa efter min Mening det andet svage Punkt, som med Nette kan paavises, og som nu søges i et vist Maal fjernet af Ministeriet. Der er imidlertid endnu en Retning, hvor der kan paavises disse Svagheder, og her kunne vi hente Belæring fra Udlandet, da Grundlaget for Udviklingen paa dette Punkt er ligegyldigt. Det er nemlig i organisatorisk Henseende. Naar vi se de Bestemmelser igjennem, der i sin Tid udsædtedes af Indenrigsministeriet, ville vi i dem gjenfende de Bestemmelser, som gjaldt i England for 20—30 Aar siden, og nogle Bestemmelser, som endnu gjælde den Dag idag. Men i Tidens Løb har det engelske Redningsvæsen, der ganske overordentlig kraftig har udviklet sig, fulgt den Fremgangsmaade, at det ved Siden af de rent reglementariske Bestemmelser udfærdiger til alle Folkene ved Redningsstationerne Anvisninger eller Ledetraade, der give dem en fylldig Veiledning med Hensyn til Alt, hvad der vedrører deres Virksomhed. Og man opnaar derved et dobbelt Gode. For det Første aabner man deres Dine for mange Spørgsmaal, som ikke stode ret klart for dem tidligere, og for det Andet vækker man ved disse Ledetraade rundt om Interesse for den Forret, hvortil Menneskelivs Frelse knytter sig. Idet jeg saaledes har paapeget de nævnte Svagheder ved Redningsvæsenet, skal jeg udtale det Ønske, at den høitærede Minister med den samme Beløvilste som tidligere vil omfatte denne Sag og om muligt gjøre Sit til, at den kan træde ind i det antydede Spor ogsaa med Hensyn til Udfærdigelsen af Instruxer og Uddelingen af Smaasfrister til Redningsstationerne.

C. A. Hansen: Jeg kan med Hensyn til Lovforslaget sige, at det er baade saa menneskefjærligt og saa apasfæst efter vore Forhold, at det slet ikke trænger til nogensomhelst Anbefaling. Der er imidlertid en anden Side af Sagen, jeg vil tillade mig at berøre. Den Gang Forslag om Redningsvæsenet første Gang kom frem i Rigsdagen, havde jeg den Ære at være Medlem af Folkethinget, og der bevirkede jeg en Del Forandringer i det af Regjeringen forelagte Forslag, navnlig gjaldt det § 3. Regjeringen havde foreslaaet, at der skulde ansættes en Bestyrer som kongelig Embedsmand med bestemt Gage. Det fandt jeg ikke var hensigtsmæssigt, fordi jeg troede, det i Aarenes Løb vilde vise sig nødvendigt at have mere end een Bestyrer, da den ene umuligt kunde overkomme at føre tilbørligt Tilsyn paa den